

И който отъ васъ, мили деца, иска да чуе приказката, нека отиде въ полето, да се разходи изъ гората, да седне край планинския потокъ и да почака. Приказката ще дойде при него. Ще дойде и ще му разкаже за животните, които знаятъ толкова много нѣща, за пиленцата, които тъй хубаво пѣятъ и сж видѣли далечните топли страни съ високитѣ палми и маймункитѣ. Ще му разкаже тя и за нашитѣ горди планини и плодородни полета.

Вѣра Бояджиева Фолъ

СБОГОМЪ, ЛѢТО!

Ехъ ти лѣто, лѣто позлатено,
защо така скоро се измина! —
Спомнямъ си горитѣ ти зелени
съ ягоди и алени малини.

Спомнямъ си рѣката съ води луди,
гдето плавахъ бързо като риба,
панталонитѣ си тамъ загубихъ
и затуй ме баба би съ коприва.

Спѣхме съ дѣдо на полето двама
и унесенъ слушахъ какъ разказва
приказки за „Кумовата слама“
и крадеца Господъ какъ наказва.

Нѣкжде единъ щурецъ съ гждулка
свирѣше прекраснитѣ си пѣсни
и нощта срѣдъ златнитѣ си люлки
люлкаше ме въ сънища чудесни.

Бѣли нощи, смѣхъ и зрѣли ниви
съ приказкитѣ златни следъ игритѣ!
Пѣятъ още споменитѣ живи
като златни пилци въвъ гърдитѣ.

Пѣятъ и летятъ предъ менъ червени
кждравитѣ ниви и малини...
Ехъ, ти лѣто, лѣто позлатено
защо така скоро се измина!

Богданъ Овесянинъ

